

OLÁH ANDRÁS

ami nem te vagy

*nyitott szemmel heversz
az álomtalan éjszakában
bosszant a percmutató hetyke kevélysége
megkísérléd kijátszani az emlékeket
próbálsz görcsösen másra figyelni
valami semlegesre
panaszod sápadt bőrödre van írva
torkomat harapja átszűrődő mosolyod
szememre kiül a pára s a félelem
— innen már nincs hova továbblépni:
itt már nincsenek lehajtó-sávok
menekülési útvonalak
mint emlékeid perselyében
amikor még figyeltek a hatóságok
(...amikor még figyeltek rád egyáltalán...)
sámándobok szólnak
ütemre rezdülnék a falak
az ágyadhoz rögzített tasakban
az ürülék kondenzcsíkjai
strukturálják át az időt és teret...
Isten tett ma egy utolsó ajánlatot
innentől már minden érthető:
a kikapcsolt monitor
a derékba tört mozdulat
a gyáván billenő ajtókilincs
— és a test ami nem te vagy*

elsötétítés után

*szenvtelenül forogsz mint a fekete bakelitkorong
hallgatom a sercegést ahol az idő bekarcolta
jelét a fékezhetetlen fájdalomnak
egyszer már hozzáadtalak a veszteségeimhez
mégis emlékeim közt bolyongsz
szüntelen vétkezésben
minden szusszanásomban ott remegsz
menedéket nyújtva a felbujtónak
s hogy a bűn benned örökre fogva tartson*